Text Jan Vích, graficky upravil Martin Kříž. 2018.

Stručně o historii Vlčkovic – nedílné součásti kolineckého panství

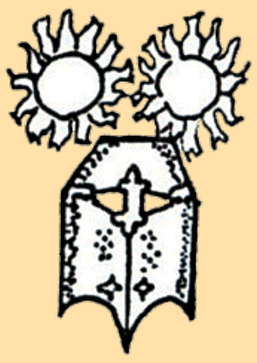

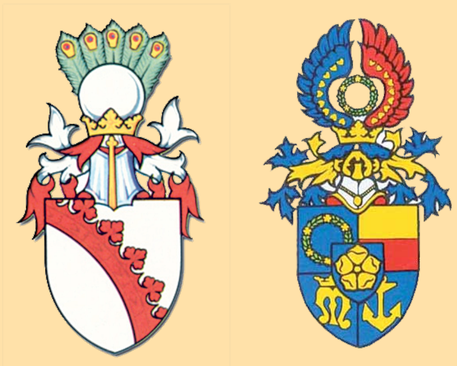

Páni z Velhartic a páni z Hradce

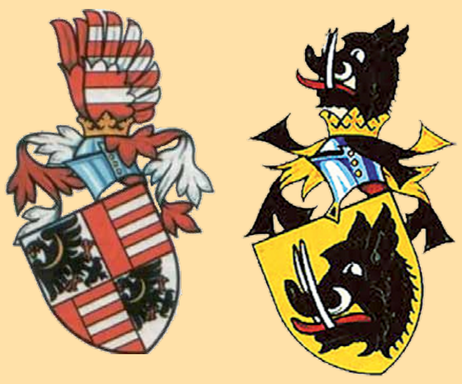

Páni z Rýzmberka a Zdeněk Lev z Rožmitálu

Vintířové z Vlčkovic a Perglárové z Janovic

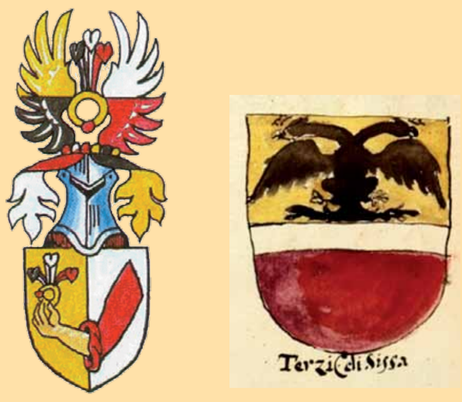

Fruweinové z Podoli a rod Terzi de Sissa

12. století. Vliv kláštera windberského v Bavořích. Předkové erbu hořícího kotouče.

První písemná zmínka o Kolinci pochází z r. 1290, kdy je jmenován Svojše ze Städlinu. Toto německé jméno označovalo původní osadu, v této době už nejspíše městečko německých kolonistů, kteří se usadili na rýžovištích zlata kolem říčky Ostružná. O raném osídlení této lokality svědčí nejenom zbytky rýžovnických sejpů, ale i původně románský kostel sv. Jakuba. Městečko na přelomu 13. a 14. stol. patřilo nejspíše pánům z Kolince, ovšem brzy je v držení vystřídala některá z českých královen a Kolinec (Städlin) se stal věnným městečkem, jak se tradičně usuzuje z nejstaršího dochovaného pečetidla ze 14. stol., respektive z jeho opisu „S. COLONIE MINORIS REGINE“.

Později byl Kolinec v držbě pánů z Velhartic a patřil k velhartickému panství. R. 1371 se Jan z Velhartic, syn známého Buška z Velhartic, ujímá dědictví po svých dvou zemřelých bratrech a mezi toto dědictví patřil i Kolinec. Od r. 1390 resp. od r. 1395 patřil Kolinec pánům z Hradce, a to až do roku 1453.

V období po roce 1453 až 1506 byli Velhartice i Kolinec v držbě Děpolta z Rýzmberka a jeho dvou synů Viléma a Půty.

V l. 1506–1507 propustil král Vladislav Jagellonský Kolinec z manství a postoupil jej jako samostatné panství Zdeňkovi Lvovi z Rožmitálu.

60 let vlády rodu rytířů Vintířů z Vlčkovic

Od syna Adama Lva z Rožmitálu získal Kolinec r. 1549 Václav Vintíř z Vlčkovic, jako jeden z věřitelů zadluženého rožmitálského panství. Ten až do své smrti v r. 1580 (?) své majetky neustále rozšiřoval. Jeho tři synové Jan, Jindřich a Mareš se o majetky rozdělili, ale již 1593 získal celý majetek Jindřich. Velmi schopný Jindřich byl 16. prosince 1600 jmenován kancléřem urozeného pána Petra Voka z Rožmberka. Po úmrtí Jindřicha 11. prosince 1604 přechází majetky na syna Václava. V r. 1610 získávají kolinecké panství Perglarové.

V letech 1610–1623 byl Kolinec ve vlastnictví Perglarů z Janovic jako součást panství Tedražice. Po konfiskaci majetku Václavu Perglarovi se panství Kolinec opět osamostatnilo, vlastnil jej Martin Hoef-Huerta, od. r. 1624 dcera Magdaleny Perglarové Eleonora a její manžel Jindřich Koc z Dobrše, 1650–1656 jejich syn Jaroslav Jáchym Koc z Dobrše, 1656–1678 vdova po Jaroslavovi Kateřina Eleonora z Klenové nejdříve se svým druhým manželem Kryštofem Rudolfem Karlem ze Svárova a od r. 1663 s třetím manželem Maxmiliánem Rudolfem z Gutštejna.

Od hraběte z Gutštejna koupil Kolinec Karel Fruwein z Podolí. 1695 koupil Kolinec Quido Terzi de Sissa, který ke kolineckému panství opět připojil Vlčkovice. Na dlouhých sto let tak bylo kolinecké panství pod vládou italského hraběcího rodu Terzi di Sissa.

R. 1795 získal panství kolinecké baron Kryštof Villani z Kudratic a po něm následovalo v rychlém sledu množství majitelů: 1799–1802 Arnošt z Manasser, 1803 baron Maria Johann von Apfalthern, 1803–1805 Arnošt Malovec, 1806 spoluvlastníci Nádherný, Kořínek a Novák, 1806–1809 Jan Schmiedt, 1809–1815 Alois Tesař. 1815–1835 hr. Karel z Pöttingu (erb).

V květnu 1837 kupuje celé kolinecké panství Ludvík hrabě Taaffe. Téhož roku v prosinci převádí celý vrchnostenský úřad do Nalžov. Po úmrtí Ludvíka v r. 1855 přechází panství na nejstaršího syna Karla. Když Karel v r. 1869 zemřel, stal se Eduard Taaffe majitelem. Jeho syn Jindřich byl posledním šlechtickým majitelem panství Kolinec do r. 1920.

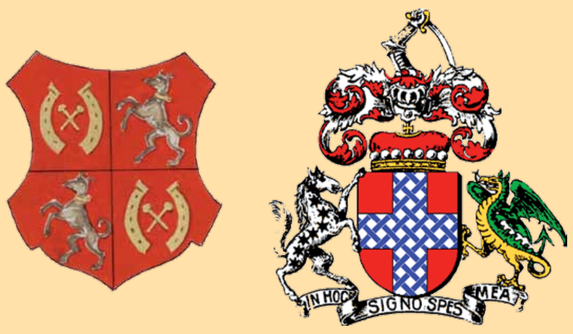

Hraběcí rod Pöttingů a hraběcí rod Taaffe

Vlčkovický dvůr

Něco z historie vsi Vlčkovice

Ves Vlčkovice začala vyrůstat v okolí tvrze, ze které pocházel pozdější majitel kolineckého panství **rytíř Václav Vintíř z Vlčkovic a na Kolinci**. Tvrz byla pravděpodobně v nynější hořejší části Vlčkovic (v místech, kde se dnes nachází č. p. 8 ve Vlčkovicích.

Vlčkovice odedávna byly majetkem vrchnosti, která v nich dále vlastnila dva statky. První byl rozložen v lese na vrchu nad Smrčím, kde se ještě před rokem 1933 *„na starém dvoře“* říkalo. Druhý stával v místech horní části dnešních Vlčkovic, která je dodnes Cvrndou zvaná.

Berní rula podle soupisu J. Jáchyma hraběte z Dobrše z r. 1659 uvádí pro Vlčkovice stav:

8 hospodářů vlastnících: 26 volů, 17 krav, 16 jalovic, 1 ovci a 8 sviní.

Při parcelaci velkostatku byl bývalý poplužní dvůr ve Vlčkovicích o výměře 54,46 ha prodán v r. 1921 Josefu Cuhrovi. V r. 1924 byl již v majetku Vojtěcha Bernáška. 24. února 1949 celá rodina Bernáškova emigrovala. Majetek byl zabaven a podstoupen státním statkům a lesům. V roce 1954 bylo ve Vlčkovicích založeno Jednotné zemědělské družstvo, které bylo ke dni 1.1.1961 sloučeno s Jednotným zemědělským družstvem Společný cíl v Kolinci.

Ze soupisu obyvatel z r. 1902 se uvádí ve Vlčkovicích se Smrčím 219 obyvatel a 33 popisných čísel, v Brodu 126 obyvatel a 20 popisných čísel.

Po r. 1918 Vlčkovice s osadou Smrčí tvoří samostatný administrativně správní celek rozšířený k 20.11.1950 o obec Brod. **1. ledna 1964 dochází k administrativnímu sloučení s obcí Kolinec.** K tomu datu zde trvale žilo 172 obyvatel. V roce 1983 žilo trvale ve Vlčkovicích a Smrčí 64 obyvatel, v Brodu 44 obyvatel. K 28.6.2001 měly Vlčkovice se Smrčím 35 ob., Brod 27 obyv.

K 1.1.2018 mají Vlčkovice se Smrčím 26 obyvatel, z toho 14 mužů a 12 žen, Brod 18 obyvatel, z toho 12 mužů a 6 žen.

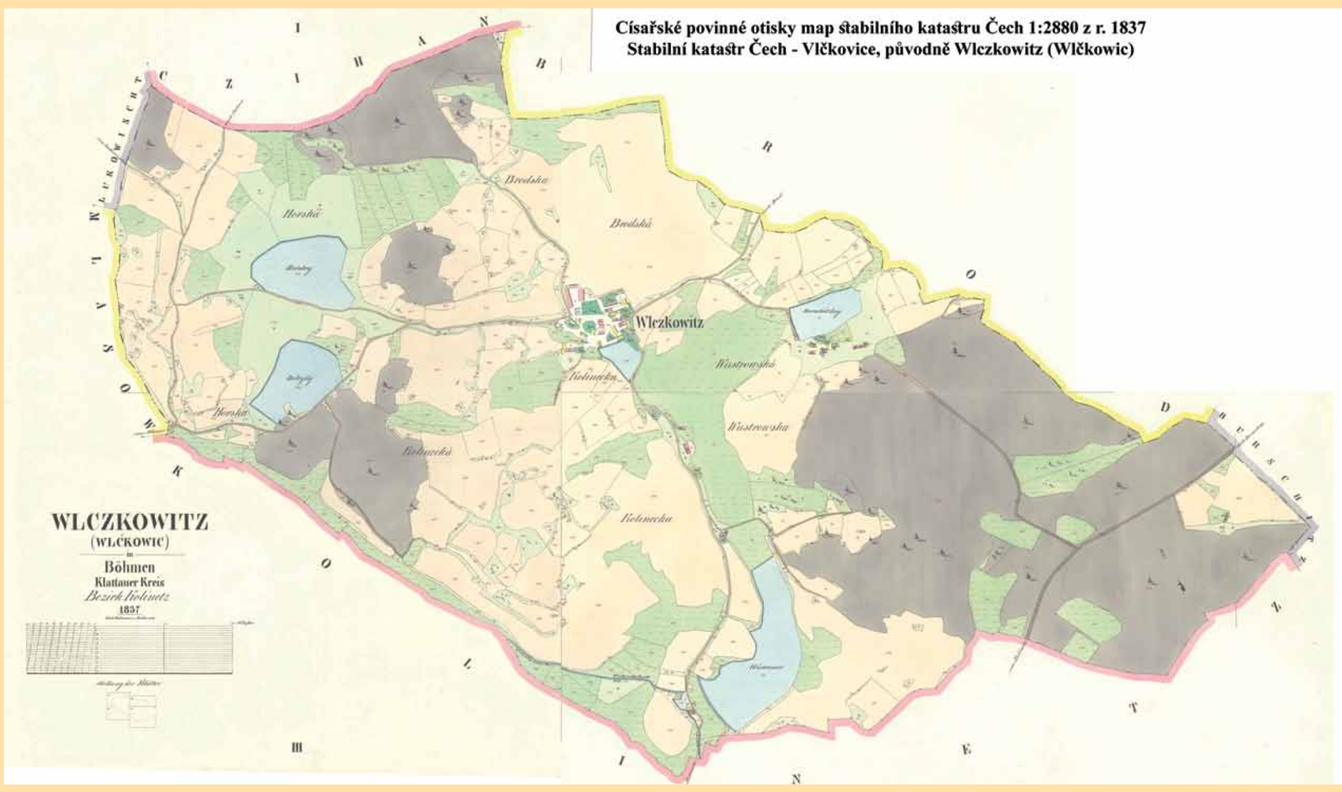

Medigran

Počátky průmyslu kamene na Vlčkovicku

Znak kamenického cechu

Od panských lomů po současnost

První období rozkvětu - 1900 – 1914

Kolinecká vrchnost si uvědomovala, že způsob dobývání kamene v panských lomech, vzhledem k neustále narůstajícím požadavkům průmyslové výroby a dopravy, vyžaduje nové metody těžby i zpracování. Proto jí byl povolán z Prahy kamenický mistr Tiňtěra z Prahy, jehož metody povrchové těžby se neosvědčily.

Nadlesní Jan Němec, jako dozorce nad lomem, přivedl do panského lomu ve Smrčí Josefa Hajníka, zkušeného kamenického mistra a nájemce lomů na Březnicku. Kvalita kamene zdejšího lomu přesvědčila Hajníka o perspektivě těžby. Sám si posléze pronajal lom a povolal k sobě na 80 zkušených kameníků z Bělčic, Hučic, Chobota aj. Celá řada z povolaných kameníků se trvale usídlila v Kolinci i okolních obcích. Po vzniku První republiky došlo k útlumu těžby. Lom a přilehlé lesy odkoupila obec Kolinec.

Lom ve Smrčí foto okolo r. 1900. Archiv rod Taaffe.

Druhé období rozkvětu – 1928 – 1933

Práce pro více než 200 kameníků.

Lomy

Smrčí: nájemce lomu Josef Hajník mladší,
Brod: Okrouhlík - nájemce Karel Pták z Klatov, Babkův lom,
Buršice: Křemešná, Skalka pod silnicí – nájemce K. Pták,
Kolinec: farský lom na Hůrce – nájemce Vojtěch Pokorný ze Sušice,
Boříkovy: lom U Jirků,
Mlázovy: lomy Pod Dvorem a na Kalvárii,
Vlčkovice: lom Ševců les, V Rybníkách,
Čiháň: Hůrky – nájemce J. Hajník, od r. 1923 J. Pták.

V době hospodářské krize nastal úpadek těžby ve všech lomech. Část kameníků pracovala jen na menších zakázkách, především pro firmu Pták z Klatov a Pokorný ze Sušice (schodišťové stupně, pomníky, obrubníky, sokly aj). Pracovalo se na několika místech v okolí Vlčkovic, Smrčí a Brodu v menších povrchových lomech.

Kovárna ve Smrčí - foto okolo r. 1900. Archiv rodu Taaffe.

Období po 2. sv. válce – období stagnace

Po 2. světové válce byla obnovena těžba jen ve dvou lomech.

Lom U Jirků: 1948 – 1958 ve správě Stavebního kombinátu v Sušici – stavební kámen.
Lom Smrčí: 1945 – 1950 ve správě Tuháček, Kokoška, Národní správa,
po r. 1950 – Povltavský průmysl kamene se sídlem v Praze,
- Západočeský průmysl kamene Blatná,
- Českomoravský průmysl kamene v Hradci Králové,
- Západočeský průmysl kamene s. p. Příbram, provozovna Slatina – těžba do r. 1988.

Ještě v 50. létech (v r. 1951 bylo 26 zaměstnanců) se ozýval z lomu Smrčí charakteristický zvuk kamenických kladiv. Namáhavá ruční práce byla postupně nahrazována novým strojním zařízením a vzduchotechnikou. Vedle drobné dlažby se dlouho vyráběl stavební kámen, chodníkové obrubníky a silniční krajníky.

S nově nastupující betonářskou technologií ve stavebnictví postupně upadal zájem o kamenické výrobky. Osud lomu ve Smrčí byl dlouho nejasný. V tu dobu zde pracovalo pod vedením Stanislava Babky 7 – 8 zaměstnanců. Od r. 1978 se v lomu těžily pouze 2 – 3 m^3 bloky, které se odvážely ke zpracování (Slatina, Hučice, Český Krumlov, Pečky, Tábor). Roční produkce činila 350 m3 bloků a byla určena především ke zpracování na obkladové stavební materiály (Hučice, Slatina), část bloků šla na výrobu rámů a pomníků (Tábor, Český Krumlov, Pečky). Provedený geologický průzkum v té době potvrdil, že ve všech směrech je v lomu Smrčí velmi kvalitní surovina. Oceňuje se výborná štěpnost, čistota zrna bez příměsí oxidů železa, snadná opracovatelnost a dekorativní světle namodralá barva. Podnik Průmysl kamene, s. p. Příbram dodával ze svých provozoven obkladové žulové desky především pražským stavebním podnikům.

V r. 1985 se stává vedoucím lomu Smrčí Jan Kudlic. V letech 1985 – 1988 v lomu pracovali kratší či delší dobu: Václav Babka, Alois Pintíř, Ladislav Honzík, Stanislav Pytel, Josef Jílek, Jan Kudlic ml., František Jílek, Miroslav Rybánský, František Reitmaier a Josef Dobřemysl.

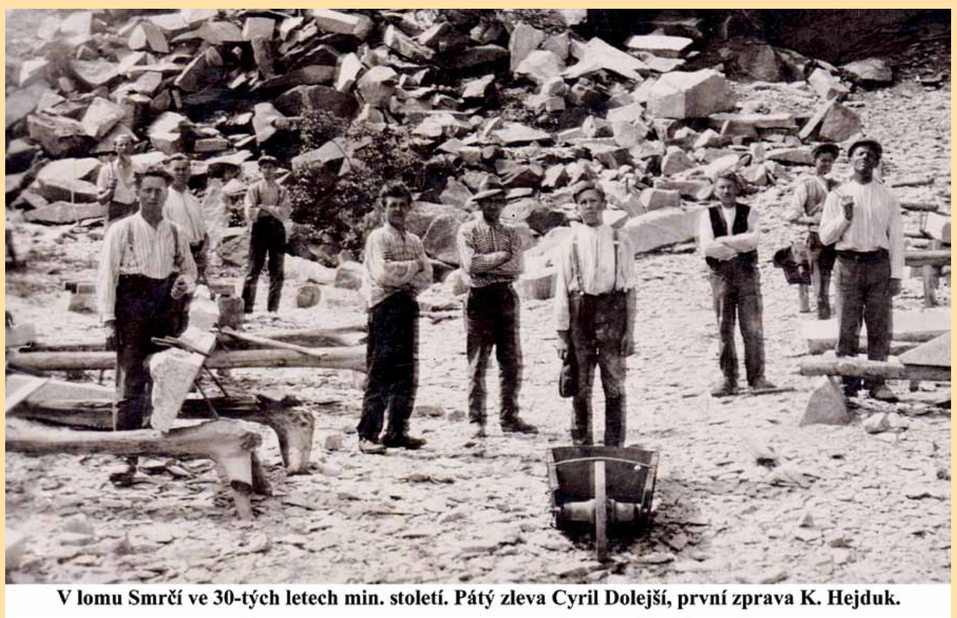

V lomu Smrčí ve 30-tých letech min. století. Pátý zleva Cyril Dolejší, první zprava K. Hejduk.

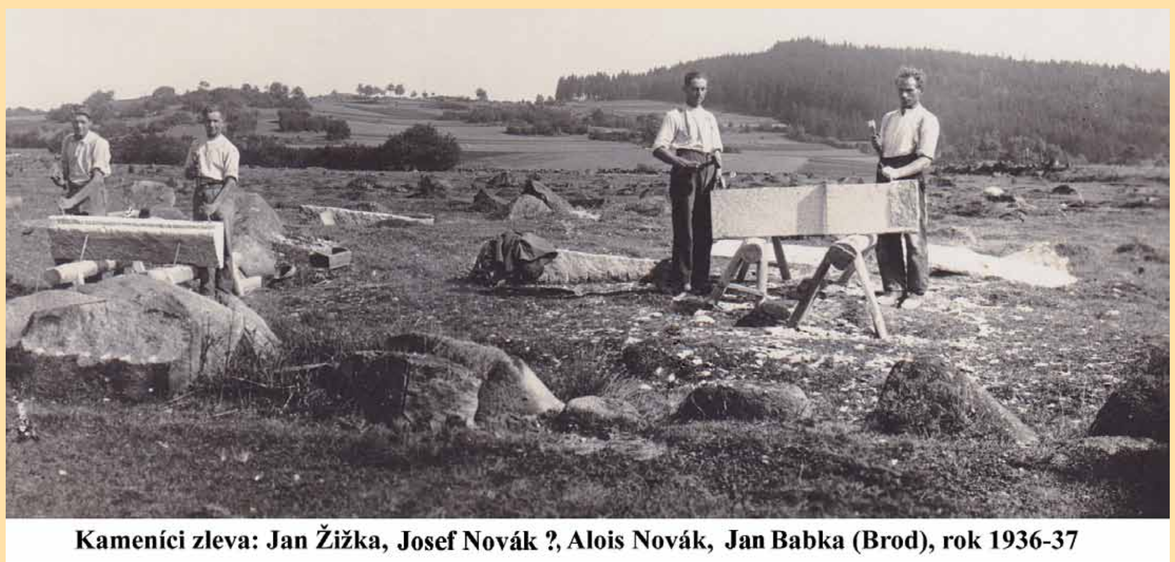

Kameníci zleva: Jan Žižka, Josef Novák ?, Alois Novák, Jan Babka (Brod), rok 1936-37

Lom ve Smrčí. Vlevo Kračmer (Buršice), vpravo Frant. Vondryska.

Období po r. 1990

Firma Uniexport Plzeň, s. r. o. zahajuje v r. 1991 těžbu v lomu Křemešná u Buršic – do r. 2004.

Těžba v lomu Smrčí je končena v r. 1988. Zaměstnanci, přechází do lomu v Tužicích. Mezi uživatelem lomu Smrčí – podnikem Průmysl kamene Příbram, n. p. a obcí Kolinec, probíhal spor o vlastnictví lomu, který vyústil soudním jednáním. Rozhodnutím Okresního soudu v Klatovech dne 23.11.1993 se obec Kolinec opět stává výhradním majitelem lomu.

V r. 1998 firma Medigran s.r.o. vyhrává výběrové řízení na provoz lomu ve Smrčí vypsané obecním úřadem v Kolinci. Již v červnu 1998 zahajuje přípravné práce na zahájení těžební činnosti.

Medigran

Medigran s. r. o.

Sídlo firmy: Kolinec 112
Majitel firmy: ing. Petr Pěč

Firma Medigran s. r. o. s provozy v Kozárovicích u Příbrami a v Blatné-Řečicích byla založena v r. 1998. V červnu r. 1998 jsou zahájeny přípravné práce na znovu otevření těžby kamene v lomu Smrčí. Závodním lomu byl Tomáš Volák, vedoucím lomu Vladimír Dobšovič.

30.3.2007 přebírá funkci závodního lomu Vilém Trčka a vedením provozu ve Smrčí je pověřen Pavel Dušek, mistrem provozu Zdeněk Rochelt.

Produkce firmy v r. 2018

Hrubá kamenická výroba
Haklíky: štípané, obvodově řezané, obkladové zdivo štípané, řezané, soklový kámen, záhozový kámen.
Dlažební kostky z přírodního kamene: velká kostka 15/17, malá kostka 7/9, 8/10 a 9/11, mozaika 4/6 a 5/7.
Lom Smrčí: zaměření na hrubou kamenickou výrobu, hlavní produkcí jsou štípané kostky, stavební kámen (regulák), silniční krajníky, případně sortiment dle požadavku zákazníka. Od r. 2010 se vyrábí drcená frakce, což umožňuje téměř bezodpadové hospodářství. Dobývací prostor je 4 – 5 ha plochy, z toho těžební prostor činí cca 2 ha.

Letecký snímek lomu Smrčí r. 2008. (www.mapy.cz)

V r. 2018 je zaměstnáno ve dvojsměnném provozu 33 zaměstnanců a 10 agenturních zaměstnanců využívajících 7 štípacích postů. V lomu jsou 2 bagry v těžbě, 3 velké kulové 20 t nakladače a jeden malý, 1 bagr s hydraulickým kladivem.

Expedice výrobků je zajišťována pro tuzemsko i zahraničí (Německo, Rakousko) vlastní automobilovou dopravou s kamióny zn. Volvo. Expeduje se okolo 2000 tun výrobků za měsíc, převážně dlažebních kostek.

Čistá kamenická výroba
Lom Kozárovice – zaměření na čistou kamenickou výrobu pouze pro exteriéry s použitím moderních fréz a kotoučových pil.
Produkty

Desky z přírodního kamene s povrchy štokovanými, tryskanými, opalovanými, řezanými a smirkovanými.

Schodišťové stupně masivní a obkladové s povrchy řezanými, opalovanými a tryskanými.

Obrubníky z přírodního kamene řezané a štípané.

Vpředu vedoucí lomu Smrčí Pavel Dušek, vzadu mistr Zdeněk Rochelt. R. 2018.

Fáze výrobního procesu

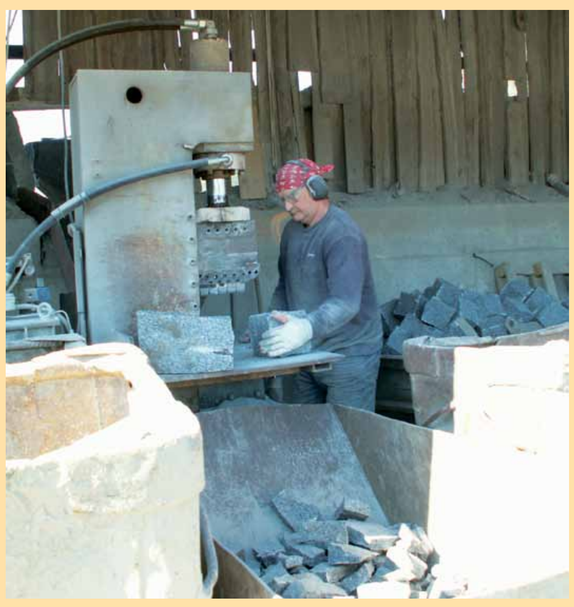

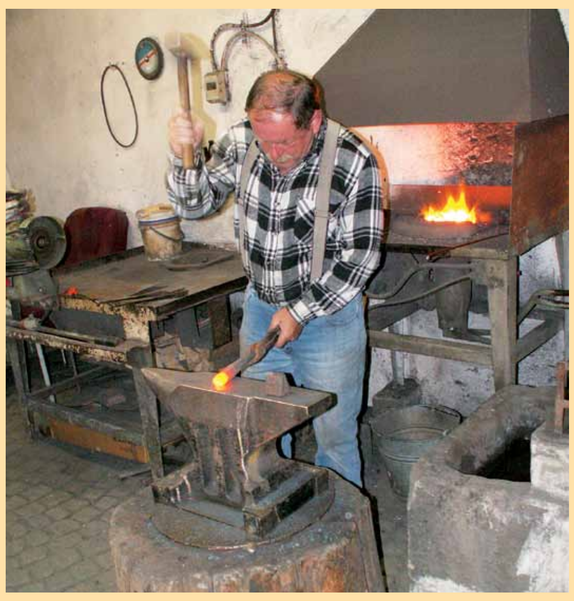

Kamenické řemeslo

Znak kameníků

Vedle zemědělství bylo kamenické řemeslo ve Vlčkovicích i v celém širokém okolí odjakživa nedílnou součástí života zdejšího lidu. Výskyt kvalitní žuly blatenského typu dal základ vzniku kamenické výroby.

Oblast okolí Vlčkovic leží na rozhraní dvou geologicky a geomorfologicky odlišných soustav. Okrsek Vidhošťský hřbet tvoří horniny převážně krystalické série s pararulami doplněné pestrými vložkami dalších typů metamorfovaných hornin. Okrsek Nalžovskohorská vrchovina, jako výběžku Středočeského plutonu, tvoří převážně vyvřeliny granodioritové a žulové apofyry. Ložní žíly se většinou vyskytují v nadloží plutonu v sérii plánického a vidhošťského krystalinika, kde lemují styk granodioritu s krystalickými břidlicemi. A právě na tomto styku se vyskytují ty nejlepší suroviny – kvalitní namodralé žuly.

Na styku těchto dvou geomorfologicky odlišných celků se vyskytují časté zlomy vyplněné hlubinnými magmatickými horninami vystupujících k povrchu. Řada těchto zlomů byla vyplněna křemennými žilami. Tyto žíly obsahovaly krystaly galenitu a mnohde vycházely i na povrch. Na mnoho místech křemenné žíly obsahovaly i krystaly smolince. Z minulosti nám povrchovou těžbu u Smrčí připomíná jen pomístní název – *„U Jam“*.

Kameníci v českých zemích

Vezmi kus kamene a udělej z něj něco krásného nebo užitného. To není výsada uměleckých sochařů, dokážou to i zruční kameníci.

Na českém území se první písemné zmínky o kamenících objevují ve 14. století, kdy byla poprvé zmíněna existence kamenického cechu.

Kamenictví je u nás spojeno s existencí kamenických dílen, které si vytvářeli svůj vlastní styl práce. S dílnami byly spojené i kamenické značky, které odpovídaly podpisu autora, a panovala mezi nimi přísná hierarchie, podle podoby značky se totiž dalo zjistit, zda je kameník tovaryšem, nebo dokonce mistrem.

Kamenictví na Kolinecku

Skutečný rozvoj kamenictví nastal v druhé polovině 19. století. Můžeme ale tvrdit, že teprve příchodem kamenického mistra a nájemce lomu Smrčí Josefa Hajníka bylo kamenictví povýšeno na skutečné řemeslo.

V té době kamenictví v celém Rakousku Uhersku procházelo nebývalým rozmachem. Poptávka po kamenických výrobcích neustále rostla v souvislosti s rozvojem stavebnictví, silniční, železniční i vodní dopravy.

Místní kameníci si od zkušených kameníků, které povolal nájemce lomu Josef Hajník, brzy osvojili kamenické řemeslo. Pod jejich vedením se řada místních vyučila řemeslu a získala *„List výučný“*. Ti nejzručnější prošli i známými kamenickými dílnami mistrů Pokorného a Jílka v Sušici nebo Ptáka v Klatovech a byli přijati za členy *„Cechu kamenického a kamenosochařského“*. To nezahrnovalo jen *„hrubou kamenickou výrobu“*, ale i *„čistou kamenickou výrobu“*, která měla vysokou uměleckou hodnotu. Ti nejzkušenější zdejší kameníci pracovali na výrobě pomníků, náhrobků a jiných dekorativních a užitných výrobků. Své dílny postupně doplňovali i o techniku. Přecházeli na pneumatické nástroje, využívali dopravníky, jeřáby, řezací i brusné a leštící stroje.

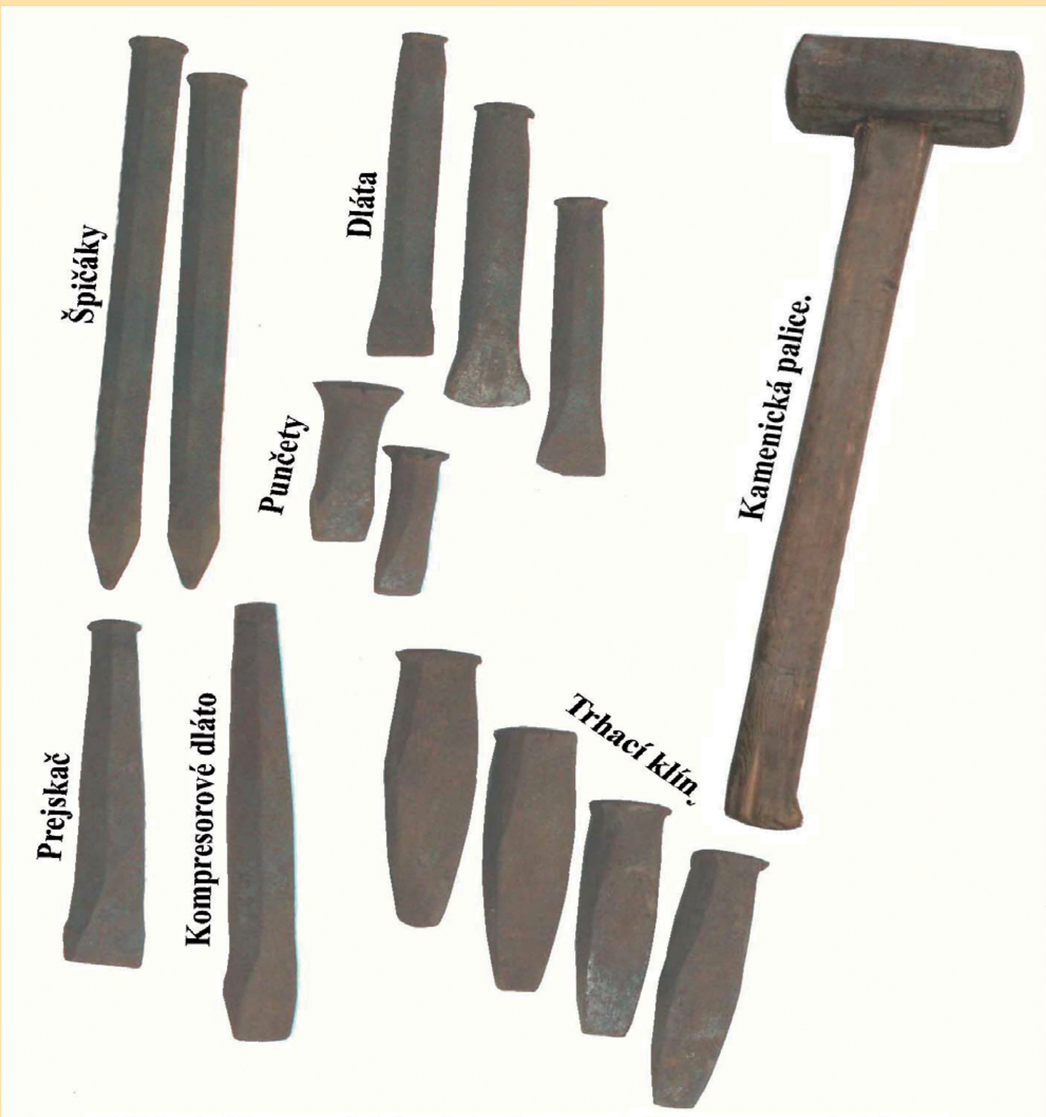

Základní kamenické nástroje pro ruční opracování žuly.
Z pozůstalosti kameníka Jana Babky z Brodu.

Základní kamenické nástroje pro ruční opracování žuly.
Z pozůstalosti kameníka Jana Babky z Brodu.

Řádkové pemrlice od nejhrubší po nejjemnější.

Úpadek kamenického řemesla

Po 2. svět. válce se zdálo, že s obnovou válkou zničených objektů nastane poptávka po kamenických výrobcích. Smělé plány místních kameníků i nájemců lomů padly po r. 1948. Vyvlastnění soukromých dílen, přechod lomů pod státní a družstevní sektor a strukturální proměny v průmyslu, dopravě a stavebnictví vedly téměř k zániku kamenického řemesla. Dnes se zdá, že dochází k oživení. Stará moudrost říká: *„Čím bohatší společnost, tím větší potřeba kamene“*. Snad s novými technologiemi zpracování kamene bude o tradiční kamenické řemeslo větší zájem. Vždyť poslední kamenický učeň se učil v lomu Smrčí koncem 50-tých let minulého století!

Výuční list Josefa Prokopce

Medigran

Jindřich Vintíř z Vlčkovic

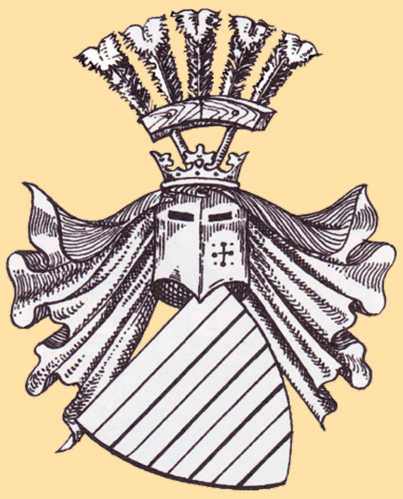

Na štítě erbu měli ve stříbrném poli čtyři modré pruhy, v klenotu byla loukoť s bílými a modrými pery. (Jan Halada: Lexikon české šlechty II. Akropolis 1993.)

Jindřich Vintíř z Vlčkovic, pokud známo první svého rodu v rožmberských službách, dosáhl na dvoře překvapivě rychlého postupu, a to nepříliš vybíravými metodami, které kritizuje již Břežan. Rod Vintířů, poprvé připomínaný za Viléma, který roku 1373 podnikl pouť do Říma, se povznesl za Jindřichova otce Václava, který jako věřitel Zdeňka Lva z Rožmitálu po roce 1541 získává do užívání, od roku 1565 pak trvale z jeho bývalého panství Velhartice městečko Kolinec s přilehlými vesnicemi. Jindřich se sice roku 1584 musel rozdělit se svými dvěma bratry, ale později mu jejich podíly byly přepuštěny nebo odprodány. Byl dobrým hospodářem a roku 1587 vybudoval na svém panství poplužní dvůr. **Poplužní dvůr** (latinsky praedium, německy Meierhof) je historické označení pro panský (neboli vrchnostenský) dvůr, ke kterému náležela dominikální půda. Český název pochází od označení staré měrné jednotky popluží, kterým se také někdy zjednodušeně nazýval dvůr sám).

V 90. letech 16. století nastoupil službu u Petra Voka, nejdříve jako kuchmistr, pak se z něj stal rada a nakonec byl jmenován **dne 16. prosince 1600 kancléřem vladaře domu Rožmberského**. **Písařem jeho, se slibem věrně sloužit vladaři i kancléři, se stal Václav Burda**, bratr vynikajícího lékaře té doby a kolineckého rodáka Matyáše Burdy, humanistického básníka povýšeného do šlechtického stavu jménem Mathias Borbonius z Borbenheimu. Byl tvrdým zastáncem pořádku a roku 1599 Voka přemluvil k popravě dvou podvodníků, z nichž jeden - Jan Podlaha Ledenický – byl předtím propuštěn z místa správce rožmberského paláce v Praze. Po vykonané popravě Vok litoval, že se nechal přesvědčit o nutnosti takového trestu. V roce 1600 pak Jindřich Vintíř spolu s Volfem Novohradským z Kolovrat přiměli váhajícího Voka k prodeji Krumlova císaři, především poukazováním na některé neodbytné věřitele. Kancléř také s maršálkem Hanušem z Říčan (viz) 13. a 14. května 1602 předal celé panství císařským komisařům, když se předtím účastnil 22 týdnů trvajícího jednání (první jednání Petra Voka s císařem a jeho zástupci proběhlo však již 3. 6. 1600) o podmínkách prodeje, přičemž nakonec byl Krumlov prodán za 422 000 kop míšeňských grošů, z čehož ale 340 000 představovaly rožmberské dluhy, které na sebe převzal císař. Jindřich, jemuž se za prodej dle Břežana dostalo od císaře finanční odměny a roku 1601 získal pro Kolinec právo druhého trhu, byl pak nově kromě dosavadních soudních sporů Petra Voka (s krumlovskými jezuity, s panem Kinským o Novou řeku atd.) zaneprázdněn při se Švamberky, kteří odporovali již předešlým darům a odprodejům z rožmberského dědictví.

Zobrazený erb Jindřicha Vintíře z Vlčkovic ve dvořanské komnatě třeboňského zámku.

Kromě řízení soudních sporů, které zabíralo Vintířovi nejvíce času (dle účtů podnikl sám nebo s doprovodem Petra Voka v roce 1602 čtyři, v roce 1603 tři a v následujícím roce pět cest do Prahy, kde většinou zůstával i po odjezdu svého pána), musel alespoň na dálku řídit sbor radů, kteří vedli správu dominia a dotazovali se ho písemně na postup v důležitějších otázkách.

Kancléř také od Voka přijímal tajnou korespondencí (např. roku 1601 mu posílá dopis od N. Kolovrata, který má po přečtení ihned spálit či na dobro roztrhat), zjišťoval pro Voka ceny domů v Praze (roku 1602 *„U Kozlů“* na Hradčanech, roku 1604 *„U Pštrosů“* na Malé Straně), nakupoval cennější předměty i potřeby pro panské hospodářství (např. roku 1604 mlýnské kameny). Doručoval též peněžní částky na důvěrná místa, zřejmě za politické a úřední služby jejich příjemců, a jeho hlas byl u Voka rozhodující i při propouštění a přijímání členů rožmberského správního aparátu (např. roku 1604 u něj hledá přímluvu třeboňský hejtman Adam Kroupa, aby mohl odejít ze služby, a navrhuje za sebe Viléma Koutského, který byt skutečně později přijat). Jak probíhala některá kancléřova jednání, ukazuje položka 7 kop míš. za víno pro něj, pana maršálka a jiné dvořany, kteří prodali jako zástupci Petra Voka některé jeho domy v Praze.

Jindřichův náhrobek v kolineckém kostele

Za prokazované služby dostával kromě kancléřského platu, práva na užívání domu v Třeboni a pokoje v pražském paláci, který mu nestačil, a proto prostřednictvím Vokova správce v Praze Adama Veselského kupuje dům na Malé Straně od rožmberského dodavatele a bankéře Herkulese de Nova, ještě dary (roku 1602 dokonce 2000 kop míš., což je za cele období třeboňského Vokova dvora vůbec největší položka v účetní rubrice peněžitých darů; větší byly již jen peněžité dary ve formě jistin, které Vok nechal zapsat Hackům, svým politickým spojencům – Anhalt, Budovec atd. – či osobním lékařům) a množství naturálií zasílaných na Kolinec (pro ilustraci: roku 1603 zasílá třeboňský hejtman na dvou vozech tolik věcí, že na ně musel být vypracován speciální rejstřík o několika stranách; mimo jiné šlo o med od dvorského kuchaře, dva druhy vína, z toho jeden na ochutnávku, kořalky s ovocem a ryby; na závěr dopisu se hejtman omlouvá, že nesehnal požadovanou zvěřinu, přimlouvá se za jistého Urbana Hlaváčka, který se mimochodem postaral o ryby pro pana kancléře, a letmo informuje o stavu hospodářství).

Vok se obracel na kancléře i v právních otázkách, které řešil přímo na panstvích (např. při uvěznění erbovního měšťana Galia z Rajsnštejna z Třeboně roku 1603 poté, co vladařovi někdo ze závistivých dvořanů namluvil, neznaje zemského zřízení, že udělením erbovního listu by se mohl Gallus vyvázat z poddanské povinnosti). Od téhož roku byl kancléř v čele početného sboru právních zástupců Petra Voka u všech soudů a úřadů desek zemských, jehož členy byli bohatí pražští erbovní měšťané s právnickým vzděláním Václav Kaliště z Kaliště a Otrsfeldu, Adam Linhart a Mikuláš Riedl erbovní strýcové z Najenperka, Vojtěch Koutský z Jenštejna a Martin Fruwein z Podolí. O rok dříve byl Vintíř zplnomocněn Vokem k jednání s nejvyšším kancléřem a pražským arcibiskupem.

Petr Vok se zvláště při častých návštěvách u Volfa Novohradského z Kolovrat na jeho zámku ve Lnářích (Kolovrat byl tchánem Vokova synovce Jana Zrinského, rožmberský věřitel a nejvyšší sudí) rád stavoval na Kolinci (viz např. Vokův dopis kancléři z roku 1602). Když však přijel na křtiny dcery Vintířova syna Viléma Petra, jemuž byl o devět měsíců dříve na svatbě na Kolinci hostem, nalezl zde svého kancléře dne 11. prosince roku 1904 náhle zemřelého. Jindřich je pochován v Kolinci v kostele sv. Jakuba Většího. Jeho ostatky leží pod podlahou v blízkosti kazatelny.

Jindřichovi synové Adam, v letech 1616–1627 správce na Roupově, a Vilém Petr se naposledy připomínají na konci druhého desetiletí 17. století. O osudech jejich potomstva nejsou zprávy.

Erb Jindřicha Vintíře z Vlčkovic

DS: Štít s šedým lemem devětkrát stříbrno-černě dělen, na turnajské přilbě se zlatým lemem, mříží a korunkou zlatá polovina kola o pěti loukotích se dvěma černým s třemi stříbrnými pštrosími pery. Křídla černo–stříbrná. Nad erbem nápis na bílé stuze: Gindrzich Wintir z Wlczkowicz.

SV: Štít dělen devětkrát černo-stříbrně. Na polovině kola znatelné jen tři loukotě.

FR: Stříbrný štít s pěti černými pruhy, u klenotu neudány barvy, ani počty loukotí u figury kola.

MA: A: Kopie opatřena Marešovými poznámkami, které svědčí o váhání mezi variantou v SV a v DS.

B: Doplněny barvy per jako stříbrné a modré, to ovšem nerealizováno.

PE: Počet dělení a barvy (kombinace stříbrné s černou, ale i modrou) původního rodového erbu nebyly ustáleny. (26) PE byl pak asi v té podobě, jak je zachycen ve FR, (27) tj. štít stříbrný s pěti černými břevny (odlišný popis u SV je nepřesný, což je vidět na kresbě klenotu). Klenot byl jako v DS, loukotí kola bylo pět, jak je to patrné i na kancléřově pečeti, (28) ale pera byla zřejmě všechna stříbrná.

(Heraldická ročenka 1991: Páni dvořané Petra Voka z Rožmberka a dvořanská světnice třeboňského zámku. Jakub Hrdlička.)

Medigran

Ze života obce

Leden r. 1952: Na snímku Jiří Průcha (Kolinec), L. Fürbacher, J. Zetocha, Kindelmann, M. Krejčová, Vl. Šíma, J. Kindelmann, Z. Koloman, J. Pavlík, M. Průcha (Kolinec), K. a E. Krejčí .

Na návesním rybníku v zimě.

Americká armáda 8. května 1945 ve Vlčkovicích.

Americká armáda 8. května 1945 za Ševců stodolou.

Na lesní brigádě.
Vlevo dole Josef Kindelmann, stojící druhý zprava Frant. Kislinger.

Chvíle oddychu před čp. 32 - u Jirků.

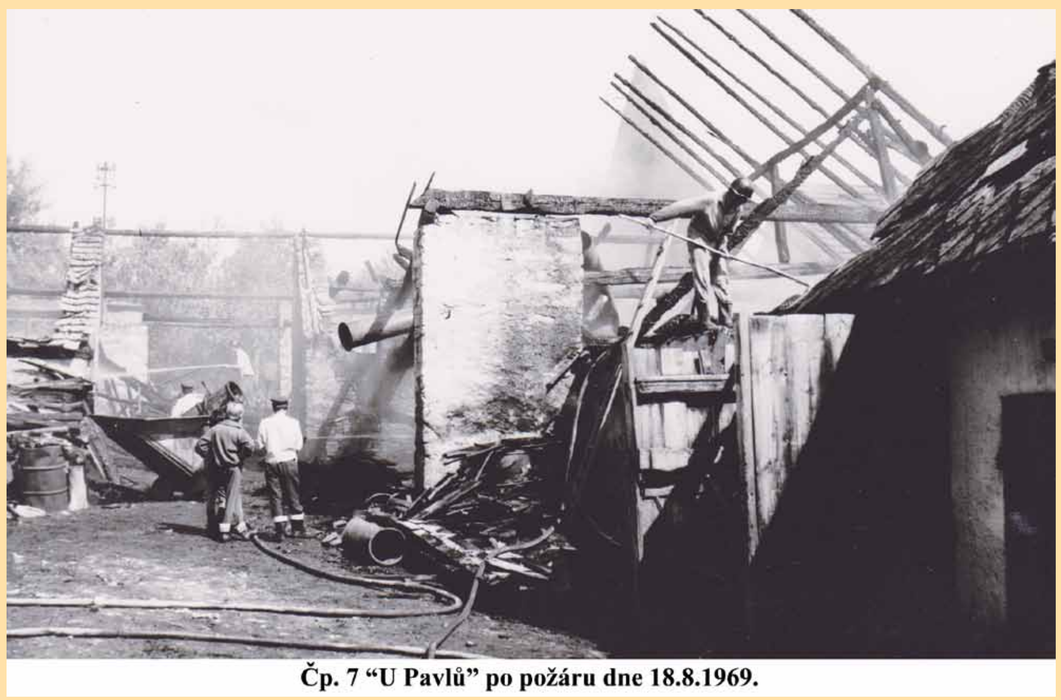

Čp. 7 "U Pavlů" po požáru dne 18.8.1969.

Panská sýrovna ve Vlčkovicích. Foto r. 1900.
Archiv rod Taaffe.

U Ševců na dvoře. Kočí Karel Krýsl. Foto asi r. 1946.

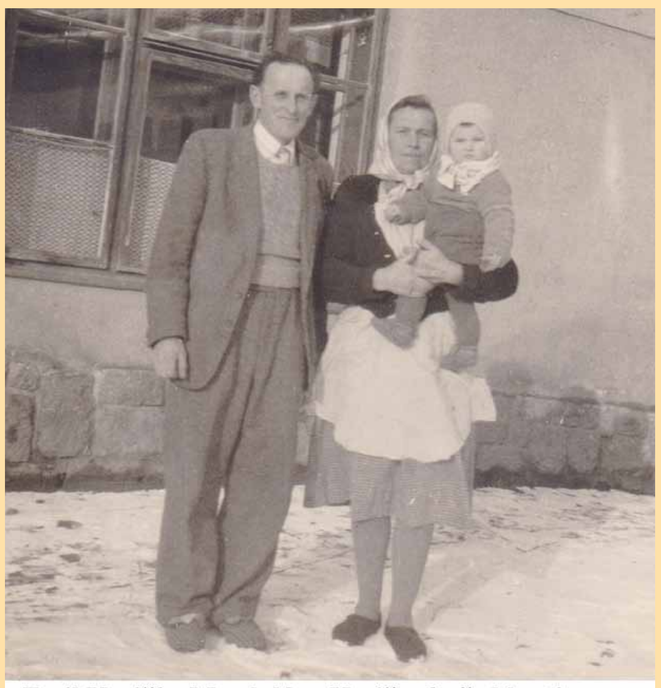

Emil Krejčí a Magdaléna Krejčová před hostincem.

Medigran

Ze života obce

Pohled na Vlčkovice ze Spálenců. Snímek okolo r. 1940.

Pohled na Vlčkovice z "Pahorků". Foceno okolo r. 1960.

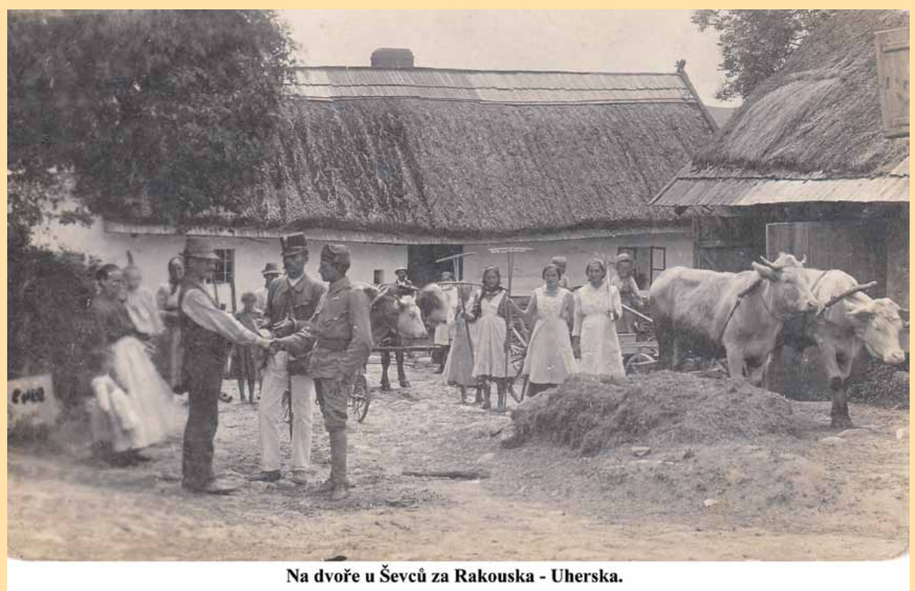

Na dvoře u Ševců za Rakouska - Uherska.

Odvedenci z Vlčkovic r. 1931.

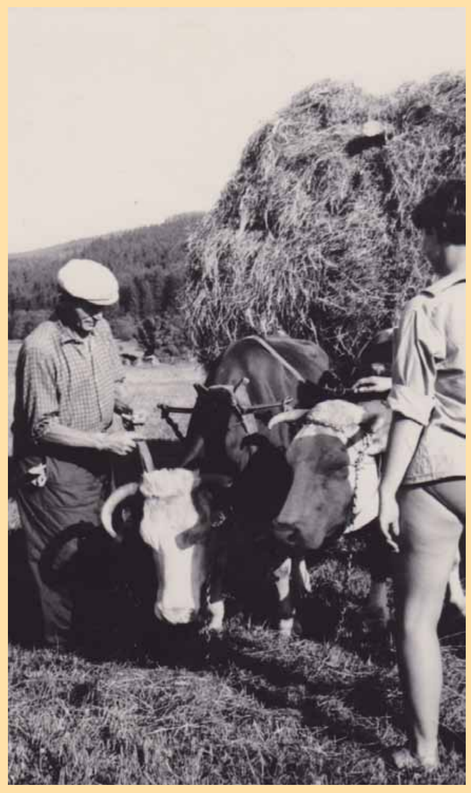

Před čp. 21 Jan a Josefa Žižkovi s dětmi Janem a Václavem.

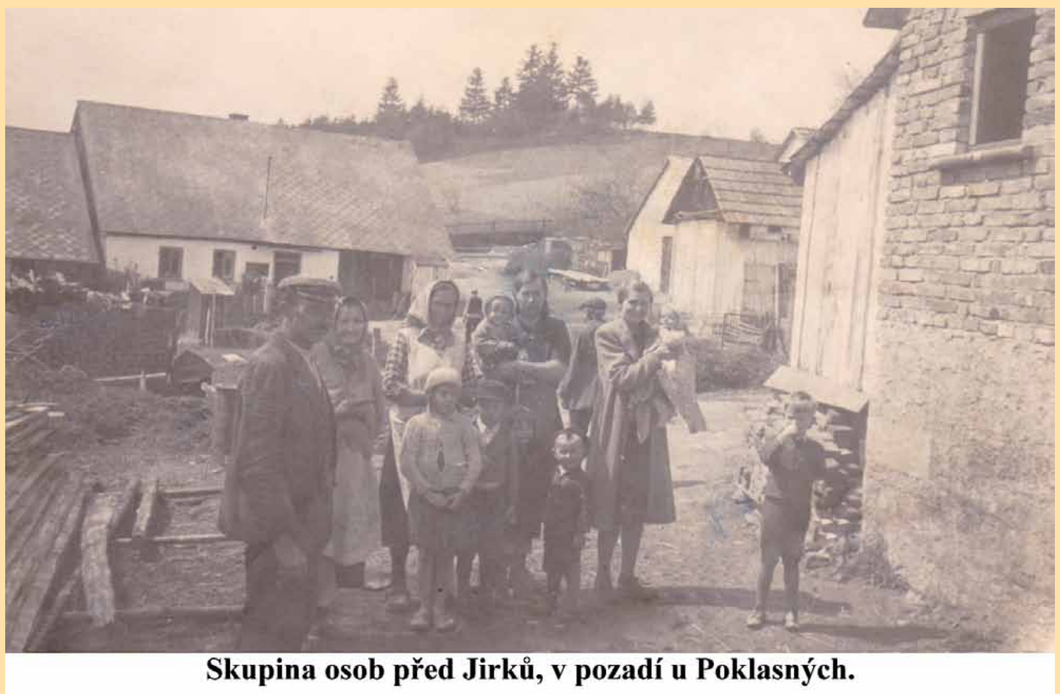

Skupina osob před Jirků, v pozadí u Poklasných.

Pohřeb Anny Pavlíkové. Pohřební průvod kráčí po původní silnici.

Stará chalupa u Ševců - Pavlíků.

Před Štefanovic chalupou František Kislinger.

Medigran

Ze života obce

Výřez z pohlednice. Domy zprava: čp. 6, čp. 7, čp. 8.

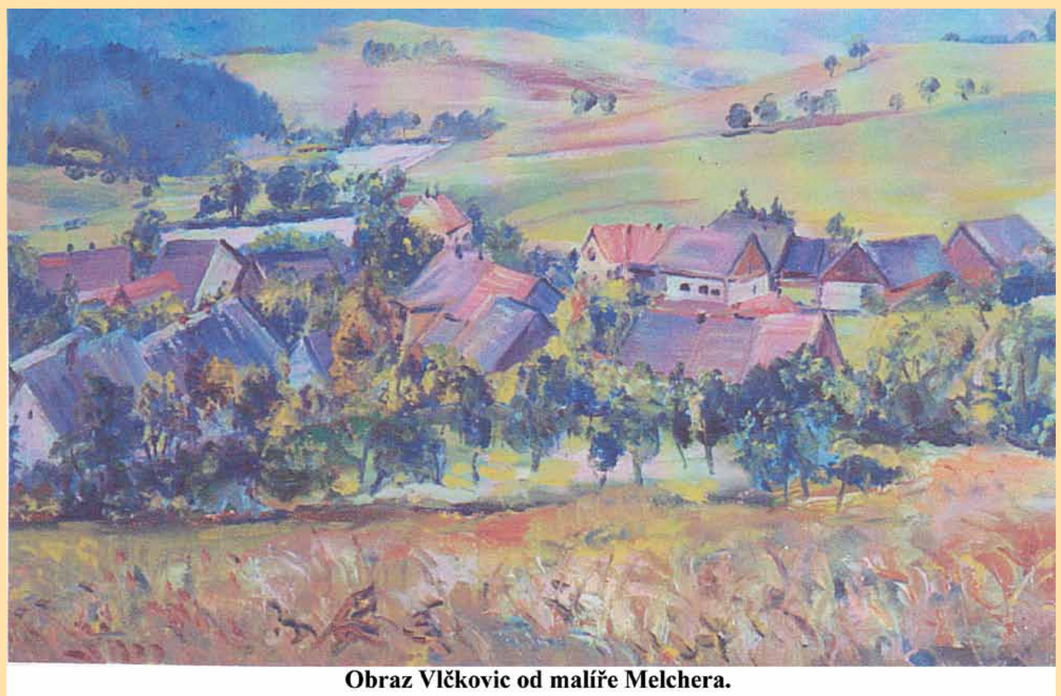

Obraz Vlčkovic od malíře Melchera.

Při práci v JZD Vlčkovice. Zleva: Kolerusová, Přerostová, ?, Němcová, Nováková.

Pohled na Vlčkovice z "Pahorků". R. 1990.

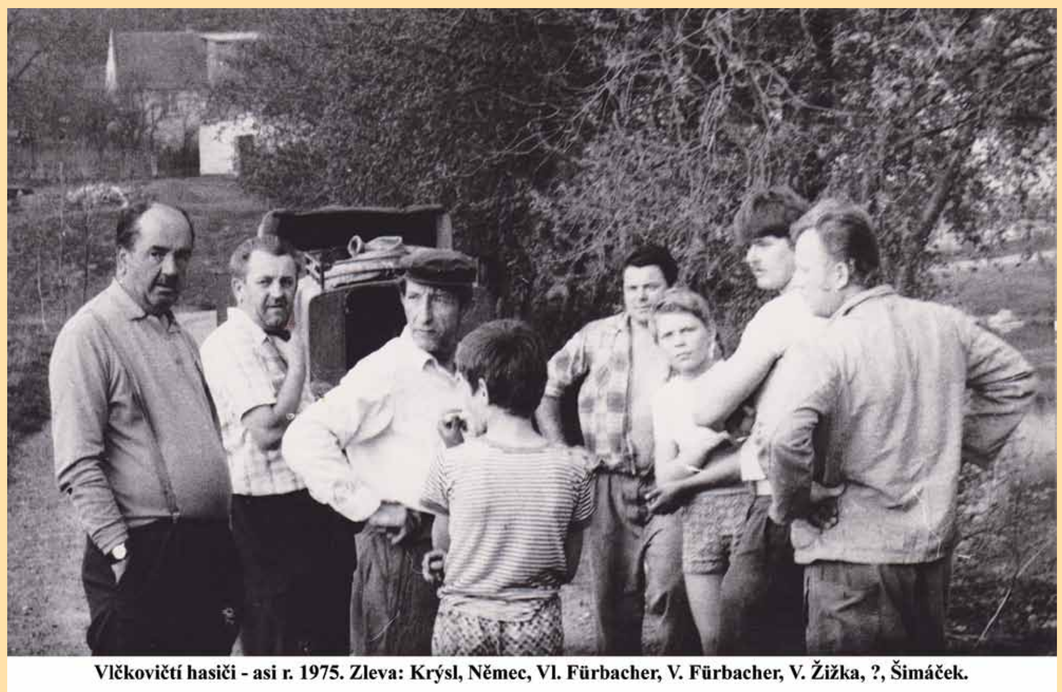

Vlčkovičtí hasiči - asi r. 1975. Zleva: Krýsl, Němec, Vl. Fürbacher, V. Fürbacher, V. Žižka, ?, Šimáček.

Hasičská zbrojnice ve Vlčkovicích. Postavena v r. 1926. Sbor ukončil svoji činnost mezi r. 1975-80. Foto r. 2018.

Vesnická zabíjačka u Fürbacherů. Řezník J. Němec, Fr. Fürbacher, V. Fürbacher.

Družstevníci ve dvoře: Zleva: Josefa Dolejšová, M. Pavlíková, Václav Krýsl, B. Hošková, Kislingerová, Jan Žižka.

Medigran

Kaple Nanebevzetí Panny Marie

15. 8. – Svátek Nanebevzetí Panny Marie

Nanebevzetí Panny Marie (latinsky Assumptio) je podle učení katolické církve a pravoslavných církví událost v dějinách spásy, při níž byla Maria s tělem i duší vzata do nebeské slávy. Učení se opírá o apokryfní literaturu a katolickou tradici a rozšířilo se také díky vyprávění ve Zlaté legendě. Protestanté událost odmítají, protože nemá oporu v Novém zákoně.

Tím, že Panna Marie byla do nebe vzata, tedy vynesena, se nanebevzetí podstatně liší od nanebevstoupení, které označuje samostatné vystoupení, vznesení se Ježíše Krista.

Rubens

Tiziano

Mariině nanebevzetí je zasvěcena celá řada kostelů. Samotné nanebevzetí bylo katolickou církví dogmatizováno až v roce 1950. Šlo tedy o církevní stvrzení tradice s mnohem hlubšími kořeny, což odpovídá katolickým zvyklostem.

Smrt a nanebevzetí Panny Marie je velmi častý námět obrazů, soch, mozaik a ikon. V byzantském i v západním středověkém umění se často zobrazovala umírající Marie na lůžku uprostřed apoštolů a oslavený Ježíš, jak si ji odnáší na ruce.

(https://cs.wikipedia.org/wiki/Nanebevzet%C3%AD_Panny_Marie)

Vlčkovická kaple

Byla postavena z milodarů občanů r.1907, vysvěcena byla 15.8. 1910 na svátek Nanebevzetí Panny Marie. V první světové válce měl být zvon rekvírován. Před jeho snětím byl neznámo kým odcizen. Skrýš neobjevil ani přivolaný policejní pes. Zavěšen byl opět po válce a svým dvouhodinovým zvoněním oslavil její konec.

Před kaplí je litinový kříž na žulovém podstavci, původně pozlacený. Byl postaven v r. 1861 na náklady obce Vlčkovice.

Boží muka a kaple v Brodu

Kaple v Brodu - prošla celkovou rekonstrukcí v r. 2008.

Pamětní tabule umístěná na podstavci kříže ve Smrči.

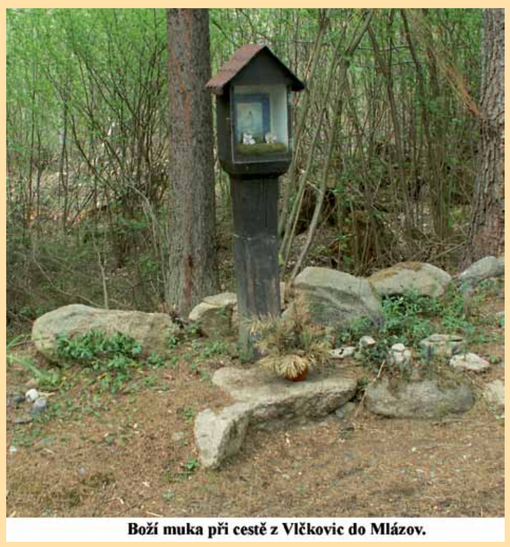

Boží muka při cestě z Vlčkovic do Mlázov.

Kaple Nanebevzetí Panny Marie ve Vlčkovicích v průběhu rekonstrukce. R. 2018.

Kaple Nanebevzetí Panny Marie ve Vlčkovicích před rekonstrukcí. R. 2010.

Litinový kříž s žulovým podstavcem při silnici v Brodu.

Litinový kříž na žulovém podstavci při cestě do Smrčí.

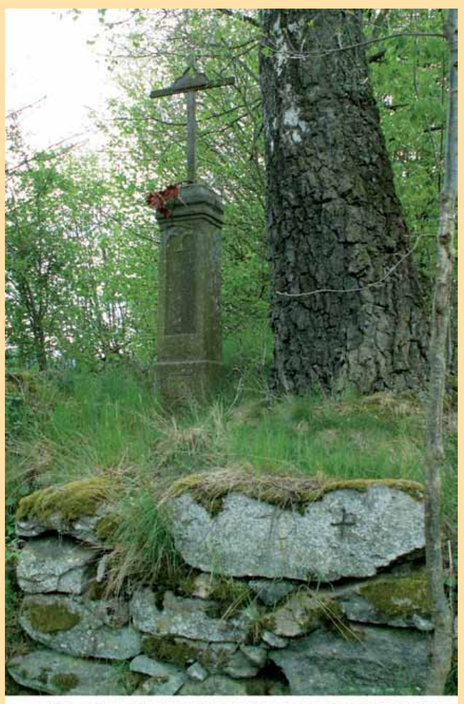

Kříž na žulovém podstavci nad Vlčkovicemi při cestě do Mlázov.

Medigran

Kultura a hostince

Bývalý panský hostinec čp. 4 ve Vlčkovicích

Původním majitelem, jež odkoupil od vrchnosti hospodu, byl Antonín Javorský (* 1818, † 29.10.1893). Kromě hospody provozoval i nevelkého hospodářství. Jeho vnučka Anežka (*25.7.1854, † 3.9.1922) se provdala 25.11.1891 za Tomáše Potužáka, který vedl jak hospodářství, tak hospodu až do začátku 20-tých let min. století. Pokračovatelem na hospodě byl jeho syn Eduard Potužák. V této době zásoboval hospodu Edy Potužáka kolinecký pivovar pivem jak v lahvích, tak v dřevěných sudech.

V r. 1937 byl nucen Eduard Potužák prodat zadlužený majetek Emilu Krejčímu a jeho ženě Magdaléně. Ti společně přestavěli hostinec do dnešní podoby. Ze stáje zbudovali pokoj, kuchyň a lokál, v patře pak dva hostinské pokoje.

Čp. 4. Bývalý panský hostinec ve Vlčkovicích.

Od r. 1946 bydlel v hostinci Václav Kindelmann s ženou Marií a provozovali hostinec místo Krejčích. Emil Krejčí jen hospodařil na svých polích. Zavedli prodej cigaret, k tomuto účelu používali okna v přístavku ve štítě směrem na náves. V roce 1949 se Kindelmannovi přestěhovali do čp. 1 ve Vlčkovicích. Po jejich odchodu nebyla hospoda v provozu.

Po vyvlastnění hostince se v létě 1959 stěhují Krejčích do Kolince čp. 152. Hostinec přechází do majetku Spotřebního družstva Jednota v Sušici.

Hostinec začal opět žít. Hostinskou se stává dcera Marie Pavlíkové Anna, v té době již provdaná za Karla Blahouše z Puchverka. Anna Blahoušová pracovala pod Jednotou Sušice a rozšířila zde služby o prodej pečiva.

V r. 1960 byl v hostinci instalován první televizní přijímač ve Vlčkovicích. Televizní vysílání obdivovala celá vesnice. Opět se zde pořádaly společenské akce, schůze hasičů a myslivců. Zvláště vyhlášené byly pouťové zábavy.

Po odchodu Blahoušových přichází v dubnu 1974 poslední hostinská Anna Šmídová Libětic s manželem Oldřichem Šmídem. Anna provozovala hostinec až do května 1981.

Později prodává Jednota Sušice hostinec Jednotnému zemědělskému družstvu Společný cíl se sídlem v Kolinci. Družstvo započalo s pronajímáním hostinských bytů svým zaměstnancům.

Po r. 1990 byl hostinec společně s lesem a poli vrácen v restituci Emilu Krejčímu a následně prodán.

Hospoda za Ed. a Tomáše Potužáka

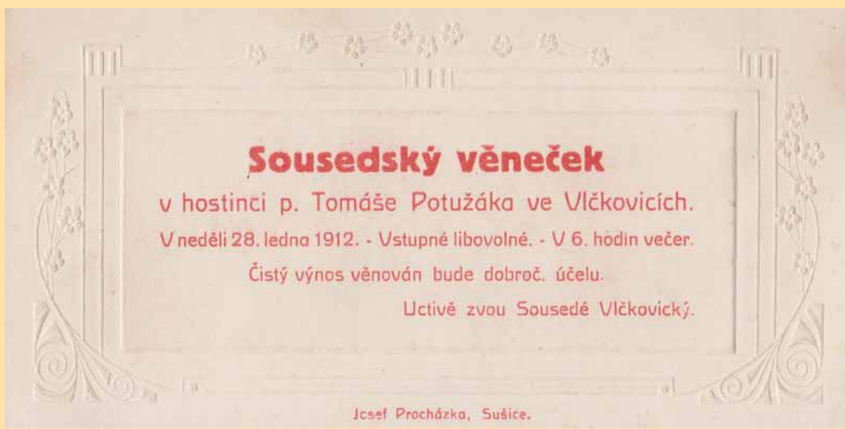

Hospody v Brodě

Bývalá hospoda Daniela Nováka v Brodu čp. 23. Foto r. 2018.

Bývalá hospoda Josefa Nováka v Brodu čp. 6. Foto r. 2018.

Medigran